కథా కౌముది

సెల్

ఎమ్.కె.కుమార్

వైబ్రేషన్‌లో పెట్టిన సెల్ కాళ్లజర్రీ కదలినట్టు కదిలింది. సాయంత్రం 6 గంటలవుతోంది. ఆఫీసు నుండి ఇంటికి బయలుదేరుతున్నా. ట్రాఫిక్ విపరీతంగా వుంది. ఆగిన కాళ్లజర్రీ మళ్లీ పాకుతోంది. జేబులో నుండి అది బయటకు దూకేటట్టు వుంది. తిరప్తి నాలుక్కాళ్ల మండపం దగ్గర బైక్‌లో పోతున్నా. పక్కన ఆపుదామంటే, జనం గంగమ్మ జాతరకు వచ్చినట్టు వచ్చినారు. దీపావళి కాబట్టి రోడ్డు మీదే పిల్లల, పెద్దోళ్ల బట్టలు కుప్పలుగా పోసి అమ్ముతున్నారు. సెల్ లో మాట్లాడాలంటే ఆ పద్మవ్యూహం నుండి బయటకు వచ్చేదానికి ప్రయత్నించాలి. ట్రాఫిక్‌ను దాటేలోపలే 10 కాల్స్ వచ్చాయి. ట్రాఫిక్‌ను దాటి రోడ్డు ప్రక్కన బైక్ ఆపి కాల్ చేశాను. అన్నమయ్య కీర్తన శ్రావ్యంగా వినిపిస్తోంది. తిరప్తిలో వ్యక్తే అని ఇట్టే అర్థమైపోయింది. దైవచింతన ఎక్కువట్టుంది, అన్నమయ్య పాట కాలర్ టోన్‌గా పెట్టాడు.

"హలో " అవతలి గొంతు బొంగురుగా వుంది.

" ఎవరండి ఇందాక 10 సార్లు కాల్ చేశారు " అన్నా.

" నీ పేరు అనంతేనా? "

"అవునండి "

" సెల్ ఎక్కడిది " ఏకవచనం, అదీ ప్రశ్న.

" మీరెవరండీ? " కొంచెం గొంతు పెంచాను.

" నా పేరు, చెంగలాయిలు, క్రైమ్ స్టేషన్ నుండి మాట్లాడ్తున్నా. ఏం నా పేరు చెప్తేగాని, తమరు వివరాలు చెప్పరా?" వెటకారంగా అన్నాడు.

" సార్, అసలు విషయం ఏందీ?" నా గొంతు సౌండ్ ఎవరో వాల్యూమ్ తగ్గించినట్టు తగ్గింది.

" అడిగిందానికి చెప్పరా? "

" సార్ .. కొంచెం మర్యాదగా మాట్లాడండి " నా మాటలు తడబడ్డాయి.

" సెల్ ఎక్కడ నొక్కేశావ్? "

" సార్, నేను సెల్ షాపులో కొన్నా "

" మూసుకుని పది నిమిషాల్లో క్రైమ్ స్టేషన్‌కి రా " ఫోన్ కట్ చేశాడు.

నా చేతులకి చెమటలు పట్టాయి. విషయమేందో తెలీదు. క్రైమ్ పోలీసులకు నాతో ఏంపనో అర్థంగాల. వాడు పది నిమిషాల్లో రమ్మన్నాడు. అసలు స్టేషన్‌కు ఎందుకు పోవాల. పోకుండా వుందామంటే ధైర్యం చాల్ల. ఎవరనన్నా తోడుకు రమ్మని అడుగుదామంటే, యక్ష ప్రశ్నలేస్తారు. నాకు తెలిసిన లాయరు మిత్రుడికి ఫోన్ చేశా. సెల్ స్విచ్చాఫ్ వచ్చింది. నేనేం తప్పు చేయలేదు, ఏమయితే అదౌతుందని, బైకును క్రైం స్టేషన్‌కు పోనిచ్చా.

నా జీవితంలో పోలీసు స్టేషన్‌కి వెళ్లడం అదే మొదటిసారి. స్టేషన్ బయట, బైక్ పెట్టా. జనాలు గుంపులు గుంపులుగా వున్నారు. రెండు పోలీసు జీపులు బయట ఆగున్నాయి. నా చొక్కా బటన్స్‌ను సరిచేసుకున్నా. మడిచిన చొక్కా చేతుల్ని ఫుల్‌హాండ్స్ చేసి బటన్స్ పెట్టుకున్నా. మొదటిసారి స్కూల్లో చేరిన విద్యార్థి మల్లే బెరుగ్గా లోపలికి పోయా. ఎదురుగ్గా ఒక ఆడపోలీసు ఇంత రద్దీలో కూడా పేపరు చదువుకుంటోంది. ఆమె ముందరకి పోయి,

" మేడమ్ " నా మాట నాకే వినిపీల

మళ్లీ " మేడమ్ " అన్నా.

పేపరు కొంచెం కిందకి దించి, " ఏం కావాలి? " ప్రశాంతంగా అడిగింది.

ఈ లోపల హడావుడిగా నలుగురు పోలీసులు, ఒక పెద్ద తలకాయ పోలీసు స్టేషన్‌లో నుండి బయటకి పోయినారు. వాళ్లకి వినయంగా దారిచ్చి, మళ్లీ మేడమ్ వైపు చూసేటప్పటికీ, ఆమె తలకాయ బదులు పేపరు కనిపించింది. కొంచెం పక్కగా ఒక నడిమోస్తరు పోలీసాయన నిలబడి సెల్‌లో మాట్లాడుతున్నాడు. విధిలేక ఆయన కళ్లలో పడేదానికి నానా తంటాలు పడ్డా. " సార్.. చెంగల్రాయలు సార్ " కొంచెం నీళ్లు నమిలా.

ఆయన సెల్‌లో పూర్తిగా మాట్లాడి " ఎవడు.. చెంగల్రాయలా, నా కొడకా, కళ్లు బైర్లు కమ్మినాయా.. రేయ్ ఈ నా కొడుకుని లోపలెయ్యండ్రా " అంటూ మళ్లీ సెల్ మోగితే చెవికి ఆనించుకున్నాడు.

ఆయన అరుపుకు లోపల్నించి, ఇద్దరు కానిస్టేబుళ్లు వచ్చారు. నన్ను భుజం మీద చెయ్యేసి కొంచెం తోసుకుంటూ లోపలికి తీసుకుపోయిన్నారు.

" ఏయ్యా, నీకు బుద్ధుందా, సిఐ దగ్గరికి పోయి కానిస్టేబుల్ పేరడగుతావ్, ఇంకా నయం, లాగిపెట్టి తన్నల" ఒక బట్టతల పోలీసాయన రుసరుసలాడాడు. దాన్నుండి తేరుకునేదానికి నాకు 5 నిమిషాలు పట్టింది. ఏం మాట్లాడితే ఏం కొంప మునుగుతుందేమోనని, మూసుకోని నిలబడ్డా.

ముక్కు చివర చిన్న కళ్లజోడు పెట్టుకుని, తలవంచుకుని ఏదో రాసుకుంటున్నాడు. తపాలా బోర్లించినట్టుంది. బోడిగుండు మెరుస్తోంది. రాసుకుంటున్నాయన ఎవరో కీ ఇచ్చినట్టు తల సర్రున పైకెత్తి " నా కొడకల్లారా, మక్కెలిరగ దీస్తా, నేను లేచానంటే మనిషిని కాదు, ఆ పెంట నోళ్లను కొంచెం మూయండి " అని అక్కడున్న నా లాంటి వాళ్లను ఉద్దేశించి అరచి మళ్లీ కిందకి దించేశాడు.

ఆయన అరుపుకు నేను ఒక చివర నిలబడ్డా. తపాలా మొహమోడు రైటరని అర్థమైంది. అతని ఎదురుగా ఇద్దరు కానిస్టేబుళ్లు డబ్బులు లెక్కలేసుకుంటున్నారు. ఎదురుగా నలుగురు ఒక గుంపుగా దాదాపుగా ఒకరిమీద ఒకరు కుర్చోన్నారు. వాళ్లకి కొంచెం పక్కగా చిన్న జైలు లాంటిదుంది. అది మా యింట్లో బాత్రూమ్‌కన్నా చిన్నది. దాంట్లో దాదాపు 6 మంది ముఖాలు వేలాడదీసుకుని కూర్చున్నారు. వీళ్లందరితో సంబంధం లేనట్టు ఒక నడివయసు ఆమె, ప్రశాంతంగా కూర్చొని ఏదో ఆలోచిస్తోంది. రైటరు యథావిధిగా తలపైకెత్తి, అదే అరుపు, మాట అరచి రాంగ్‌వేలో తల నా వైపు తిప్పాడు.

" ఎవడ్రా నువ్వు..?" పిలిచినా అరచినట్టుంది.

" సార్.. నా పేరు అనంత్.." నేను విషయం చెప్పబోయేంతలోనే అతనే నా సెల్ నంబరు కూడా చెప్పాడు తన సెల్ చూస్తూ.

" అవున్సార్, ఆ నెంబరు నాదే. తమరు చెంగలాయిలా సార్ " కొండమీద వెంకన్న దర్శనం ఎట్టకేలయినట్టు అనిపించింది.

" ప్యాంటు, షర్టు విప్పి.. ఆ నా కొడుకుల పక్కన కుర్చో.. రేయ్ అల్లుడుగారికి కొంచెం జాగా ఇయ్యండ్రా " అరుస్తూ మళ్లీ రాసుకోవడం మొదలుపెట్టాడు. నా కాళ్లు నాకు తెలియకుండానే వణకడం మొదలెట్టాయ్. అసలు నాకే చెప్పాడా, అనుమానంతో చుట్టూ చూశా, ఎవరు లోకంలో వాళ్లున్నారు. ఇంతలో డబ్బులు పూర్తిగా లెక్కించిన కానిస్టేబుళ్లు నన్ను రమ్మని దగ్గరికి పిల్చారు. ఊసూరుమంటూ వెళ్ళా.

" నీ సెల్, జేబులో వున్న డబ్బులు, ఇంకా ఏమన్నా వుంటే, అన్నీ టేబుల్ మీద పెట్టు " అన్నాడు ఇద్దరిలో ఒక కానిస్టేబుల్. నాకు లోపలెక్కడో ఆవగింజంత వున్న ధైర్యం కాస్తా ఆవిరై పోయింది. అక్కడ మాట్లాడాలంటే గొంతు పెగలడంల. చిన్నగా కళ్లు తిరుగుతున్నట్టు అనిపించింది. నా జేబులో వున్నవన్ని వణుకుతూనే టేబుల్ మీద పెట్టా.

" నువ్వు ఎంప్లాయా? " కానిస్టేబుల్ నా గుర్తింపుకార్డును చూస్తూ అడిగాడు.

" అవున్సార్, తిరప్తి దేవస్థానంలో అటెండరుగా పనిచేస్తున్నా, సార్ " కొంచెం బొంగురు గొంతుతో చెప్పా. దాంతో పోలీసోడు తన పక్కన కుర్చోమన్నాడు. వూపిరి పీల్చుకుంటూ అతని పక్కన కుర్చున్నా.

రైటరు తలపైకెత్తి " సెల్ ఎక్కడ కొట్టేశావ్ ?" గొంతులో ఘాటు తగ్గించి అడిగాడు.

" సార్, సెల్ కొన్నా సార్, బస్టాండ్ దగ్గర షిర్డి మొబైల్ షాపులో కొన్నా సార్ " తడబడుతూ చెప్పా.

" బిల్లుందా? " రైటరు గద్దించాడు. " లేద్సార్, సెకండ్ హాండ్ సెల్ సార్ " అన్నా.

" అదికాదయ్యా, తిరప్తి దేవస్థానంలో పనిచేస్తూ, కొత్త సెల్లు కొనుక్కోకుండా దొంగ సొత్తు నీకెందుకయ్యా " కానిస్టేబుల్ వెటకారంగా అన్నాడు.

" సార్, తెలియద్సార్, తెలిస్తే ఎందుకు కొంటాను సార్ " నీళ్లు నమిలా.

రైటరు నా వైపు సీరియస్ గా చూస్తు అన్నాడు " యోవ్, నీ దగ్గరుండేది దొంగ సెల్, ఆ సెల్‌ను, 20 గ్రాముల బంగారం గొలుసును తట్టేశాడు. సెల్‌లోని ఈఎమ్ఐవి నెంబరును బట్టి నీ సెల్ నెంబరును ట్రేస్ చేశాము ".

" దొంగ వస్తువు నీ దగ్గర వుంది కాబట్టి, నీ మీద కేసుకట్టి కోర్టుకు పంపిస్తాం. నీ బాధంతా కోర్టుకు చెప్పుకో " మరో మాట లేకుండా, తలను కిందకి దించి పెన్నుతో గీకడం మొదలెట్టాడు. అసలు కాగితాల మీద రామకోటి మాదిరి ఏం రాస్తున్నాడో అర్థంగాల. నా గుండె చిన్నగా అదరడం మొదలుపెట్టింది. ఒక సెల్ కొంటే సెల్‌లో వేస్తారా, దీని వెనకాల ఇంత ఎపిసోడా. ఏం చేయాలో దిక్కు తోచల.

ఈ లోపల ఇద్దరొచ్చి, రైటరికి వంగి మరీ దండాలు పెట్టారు. రైటరు తలెత్తి " ఏరా ఎన్నిసార్లు చెప్పినా మీకు బుద్దిరాదా, దొంగసెల్లులు అమ్మడమే మీ వృత్తా? " అంటూ చిరాకు పడ్డాడు.

వాళ్లు అతివినయంగా ఏం మాట్లాడకుండా నిలబడేవున్నారు.

కానిస్టేబుల్ నన్ను పిలిస్తూ, వాళ్లిద్దర్ని చూపిస్తూ " నీకు తెలుసా వీళ్లు?" అన్నాడు. మొదట తెలీదన్నట్లు తలూపబోయి, నిదానంగా అతని నిలకడలేని కళ్లని చూసి, యాడ్నో చూశానే అని బుర్ర గోక్కున్నా. తర్వాత నా మొహం విప్పారింది. ఆత్మీయుడ్ని చూసినట్టు అతన్ని చూస్తూ " సార్, ఇతని షాపులోనే నేను సెల్ కొన్నా " కొలంబస్ అమెరికాను కనుగొన్నంత రేంజ్‌లో అరిచా.

కానిస్టేబుల్ తల పంకిస్తూ " ఆ పక్కనాయన తెలుసా? " అని అడిగాడు.

" లేద్సార్ " ఖచ్చితంగా చెప్పా.

" వాడు కొట్టేసిన సెల్‌నే నువ్వు షాపులో కొంది " అని కానిస్టేబుల్ నింపాదిగా అన్నాడు.

" సార్, మీరు నిజంగా పోలీసోళ్లు సార్.. నిమిషాల మీద అందర్ని పట్టుకున్నార్ సార్ " మహా సంబరిపడిపోతూ అన్నా.

రైటర్ తలెత్తి నా వైపు చూశాడు. వాడి కాకి మొహం చూడగానే నా మొహం మాడి పోయింది.

"సరే, సెల్ దొరికింది, 10 గ్రాముల బంగారు గొలుసు మాటేంటి?" రైటరు నా వైపు చురచుర చూస్తు గద్దించాడు. ఎవ్వరూ ఏం మాట్లాడల.

మళ్లీ రైటరే " మీరు ముగ్గురు బైటకెళ్లి నాకు ఆ 10 గ్రాముల బంగరం సంగతిని తేల్చండి, లేదంటే ముగ్గురి మీద కేసు పెడ్తా" హుంకరిస్తూ తల దించుకుని తన పనిలో నిమగ్నమయ్యాడు.

ఊసూరుమంటూ మేం ముగ్గురం బైటకి పోతుంటే నాతో చనువుగా మాట్లాడుతున్న కానిస్టేబుల్, నా సెల్ తప్ప నా డబ్బులు, వస్తువులు అన్నీ నాకిచ్చేశాడు. " రాత్రి 9 అవుతోంది, బయటకెళ్లి 6 చికెన్ బిరియానీ, ద్వారకా హోటల్లో తీసుకురా " ఆర్డరేశాడు. నేను కుదరదు అని చెప్పలేకపోయా.

అతనే అక్కడున్న పిల్లోడ్ని పిలిచి “సార్ డబ్బులిస్తాడు, బిరియానీ తీసుకురా” అని ఆర్డరేసి వెళ్లిపోయాడు. నేను మారు మాట్లాడకుండా వెయ్యి రూపాయలిచ్చా.

ముగ్గురం స్టేషన్ బయటకు వచ్చాం. సెల్‌ఫోను చుట్టూ ముగ్గురు జీవితాలు అల్లుకున్నాయి. తమాషా ఏంటంటే నా అంత బాధ వారు పడటం లేదు. అది నాకు మరింత బాధనిస్తోంది. రోడ్డుమీద జనాలు వాళ్ల కుటుంబాలతో ఆనందంగా తిరుగుతున్నారు. టపాసుల హోరుకి తిరప్తి మారు మోగిపోతోంది. ఆకాశం రంగు, రంగుల చొక్కాలేసుకుంటోంది.

"ఊరంతా దీపావళి, మన ముగ్గురికి తప్ప, అయినా ఇంతమంది శ్రీకృష్ణుడ్లు వుంటే.. ఇంకేం దీపావళి " స్టేషన్ వైపూ నిష్టూరంగా అన్నా.

" సరే, తొందరగా తేల్చండి. నేను పిల్లలకు టపాసులు తీసుకుపోవాల, ఫోన్ల మీద ఫోన్లు వస్తున్నాయి " సెల్‌షాపు ఓనర్ చిరాగ్గా అన్నాడు.

" అది గాదన్నా, సెల్ కొట్టేసింది ఈ కుర్రాడు, ఆ సెల్ అమ్మింది నువ్వు, అయినా నాకేం సంబంధం " లాయర్ వాదన మొదలెట్టా.

" అదే సెల్ కొన్నావ్ కాబట్టి " విసురుగా అన్నాడు ఓనరు.

" ఎంత అన్యాయం గురు, నీ షాపులో సెల్‌కొన్న కస్టమరు గురించి ఆలోచించవా? " ఆక్రోశంగా అన్నా.

" తప్పక ఆలోచిస్తా, కొత్త సెల్ కొంటే, కాని సెకండ్ హాండ్ సెల్ కొన్నోళ్ల గురించి కాదు. అయినా ఇటువంటి పరిస్థితి ఎప్పుడూ రాదు " షాపు ఓనరు సెలవిచ్చాడు. అతను ఎవ్వరికో ఇందాకటి నుండి తెగ ఫోన్లు చేస్తున్నాడు.

సెల్ దొంగలించిన కుర్రాడు ఏ మాత్రం చలించడం లేదు. వాడ్ని చూస్తే, నాకు ఆశ్చర్యం కలుగుతోంది. నిండా 20 ఏళ్లు వుండవు. పైగా డిగ్రీ చదువుతున్నాడు. లెక్కలేనట్టున్నాడు. వీడి లెక్కేందో అర్ధంగాల. అదే విషయం వాడ్ని అడిగా.

" అన్నా, నేను తెచ్చిన దొంగ సెల్లులన్నీ ఈ షాపాయనకే అమ్ముతా. ఈ స్టేషన్లో పై నుంచి కిందవరకు ప్రతి పోలీసోడికి ఈ షాపాయన వాటా ఇవ్వాల. ఈ మధ్య ఇవ్వడం లేదేమో " షాపాయన వైపు అనుమానంగా చూస్తూ అన్నాడు.

" నేనే కాదు. తిరప్తిలో సెకండ్ హాండ్ సెల్‌ఫోన్లు అమ్మే ప్రతి షాపువాడు ఇవ్వాల " షాపు ఓనర్ పళ్లు ఇకిలిస్తూ అన్నాడు.

" అయినా చదువుతున్నావు కదా, నీకెందుకు ఈ సెల్‌ఫోన్ దొంగతనాలు? " చనువుతో కుర్రాడినడిగా.

" నీకవసరమా, వాడు లేకపోతే నా షాపు లేదు, ఈ స్టేషను లేదు.' కొంచెం మీ పని చూసుకోండి” నావైపు గుర్రుగా చూస్తూ అన్నాడు షాపు ఓనరు.

" ఇది తిరప్తి, రోజుకు 50 వేలమంది భక్తులు వస్తూ పోతుంటారు. ఇట్లాంటి సెల్‌దొంగలు డజన్ల కొద్దీ వుంటారు. వీరి కోసం మా లాంటి షాపులు వుంటాయి. కక్కుర్తిపడి వాటిని కొంటానికి నీ లాంటి కస్టమర్లు వుంటారు. ఏ భక్తుడు సెల్ ఫోన్ పోతే కంప్లైంట్ చేయడు. వాడు దర్శనం అయినాంక వూరికి పోయే హడావుడిలో వుంటాడు. కంప్లైంట్ చేసేదానికి వచ్చినా పోలీసుల్లోకి డబ్బులియ్యాల. వాడికి అవసరమా ఇదంతా " చిన్న సైజు ఉపన్యాసమిచ్చాడు షాపు ఓనరు.

" ఎవడో సెల్ డేటాతో అవసరమయ్యే భక్తుడే ఫిర్యాదు చేస్తాడు. అదీ కొంచెం ప్రెజర్ చెయ్యిస్తేనే యవ్వారం ఈడదాకా వస్తాది " షాపాయన కంటిన్యూ చేశాడు.

" మరి పోలీసోళ్లకు మీరు మామూళ్లు ఇచ్చేటప్పుడు మిమ్మల్ని ఎందుకు స్టేషన్‌కు పిలుపిచ్చారు? " నేను ఆశ్చర్యంగా అన్నా.

" మరీ అమాయకంగా మాట్లడతావేం గురూ. ఎన్ని సెల్‌ఫోన్లు దొంగలించినవి కొన్నామో పోలీసోళ్లకి చెప్తామా, లేకపోతే ఈ నాకొడుకులకి అన్నిటికి వాటా ఎవడిస్తాడు. అందుకే నా కొడుకులకి కడుపుమంట, అవకాశం వస్తే ఇలా పేచీ పెడతారు " షాపాయన అన్నాడు.

" అన్నా నీ దగ్గర పదివేలు పెట్టి ఐ ఫోను కొన్నా, డబ్బు పోతే పోయా, మళ్లీ బంగారం అంటూ భయపిస్తున్నాడే " కళ్లల్లో నీళ్లు తిరుగుతుంటే మాటలు కూడా బయటకి రాల.

" అరే దీనికి ఏడస్తావెందుకు, ఏం భయపడకు, పోలీసోళ్లకి దుడ్లు కావాల, అందుకే బంగారం కత అల్లినారు, అసలు కంప్లైంటిస్తే, కంప్లైంటిచ్చినోడు ఇంతవరకు ఈడకెందుకురాల, సెల్‌కూడా దొరికిందిగా " సూటిగా అన్నాడు కుర్రాడు. ఎందుకో వాడ్ని చూస్తే దొంగ అనబుద్ధి కావడంలా. పోలీసోళ్లకన్నా వాడు ఎంతో మంచివాడిగా కనిపించాడు.

మేం మాట్లాడుతుండంగానే ఎవరో చేతికి బ్రాస్‌లెట్, చేతి వేళ్లకి నాలుగు ఉంగరాలు, మెడ్లో కుక్కకి కట్టే గొలుసంత లావు బంగారు చెయిన్ వేసుకుని స్టేషన్‌కి వచ్చాడు. ఖద్దరు చొక్కా వేసుకున్న అతను మా వైపు చూసి, చేయూపి, స్టేషను లోపలకెళ్ళాడు.

" ఇంకేం బయలంలే, ఆయన లోపలకెళ్లి విషయం సెటిల్ చేస్తాడు " కుర్రాడు హుషారుగా అన్నాడు.

అన్నట్టుగానే పది నిమిషాల్లో ఖద్దరాయన సినిమాలో హీరో లెక్క నవ్వుతూ బయటకొచ్చాడు. లేకపోతే నాకలా అగుపించాడో తెలియదు.

" తలా 7 వేలు ఇచ్చేయండి, ఇంటికెళ్లి టపాసులు కాల్చుకోండి " మీసం సవరించుకుంటూ అన్నాడు.

కుర్రాడు, షాపాయన ముందుగానే డబ్బులతోనే స్టేషను కొచ్చినట్టున్నారు. చెరో 5 వేలిచ్చి, " దీంతో అడ్జస్టు చేయన్నా, పండగ కదా " వినయంగా అన్నారు. ఆయన నా వైపు తిరిగి " ఏం తమ్ముడూ, డబ్బు బయటకి తీ " అన్నాడు.

" అన్నా.. నాకు సంబంధం లేకున్నా " నేను మాట ముగించక ముందరే " సరే బ్రదర్, అదే విషయం రైటర్‌కి చెప్పుకాని రా " అంటూ అతను స్టేషన్ వైపు వెళ్లబోయాడు. " అన్నా నా దగ్గర మూడువేలే వున్నాయి. అది పండక్కి, నా భార్యా, పిల్లలకు బట్టల కోసం అప్పుజేసినా, తీసుకోండి, మిగిలింది రేపిస్తా " బెరుగ్గా అన్నా.

" సరే.. తమ్ముడూ, నేనేం పోలీసోడినా, అట్లనే ఇద్దువులే, నా సెల్ నెంబరు తీసుకో " అంటూ విజిటింగ్ కార్డిచ్చాడు. మళ్లీ ఖద్దరాయన లోపలికెళ్లాడు.

" అన్నా ఈయనెవరు?" వుండబట్టలేక అడిగా. ఎందుకంటే కోర్టు, జైలంత పెద్ద విషయాన్ని నిమిషాల మీద సెటిల్ చేసిన శ్రీకృష్ణ పరమాత్ముడి మల్లే అగుపించాడు.

" బ్రోకరు " వెటకారంగా అన్నాడు షాపాయన.

" తిరప్తిలో ఇటువంటి విషయాలన్నిటికీ ఈయనే దిక్కు. అటు పోలీసులోళ్లకి, ఇటు దొంగలకి " కుర్రాడు గీతోపదేశం చేశాడు.

అతని విజిటింగ్ కార్డుని జాగ్రత్తగా జేబులో పెట్టుకున్నాను. ఈ సారి ఖద్దరాయనతో పాటు రైటరు కూడా బయటకి వచ్చాడు. ఆయనకి ద్వారపాలకుల మాదిరి ఆ ఇద్దరు కానిస్టేబుళ్లు వచ్చారు. మగ్గురు వినయంగా నిలబడ్డాం. రైటరు నవ్వుతూ ముగ్గురికి, షేక్‌హాండిచ్చి " హ్యాపీ దీపావళి " కాకరొత్తులా నవ్వాడు. దొంగ సెల్ ఖద్దరాయన చొక్కా జేబులోంచి తొంగిచూస్తోంది. అందరూ నవ్వారు నేను తప్ప.

★★★

Click here to share your comments on this story